

Kovan ja pehmeän liitto

Minulla on tullut useamman kerran elämässä vastaan sellainen oletus, että on olemassa ihmisiä ja ammatteja, joiden arvot ovat inhimillisiä (ehkäpä jotenkin parempia) ja johtajille tarjotaan kovien arvojen ja epäinhimillisyyden viittoa. Olisi olemassa ihmisammattit ja suorittavat johtajat, jotka ovat jotenkin kovempia. He puhuvat tavoitteista ja suorittamisesta. He puhuvat myös rahasta ja menestyksestä. Kovia ihmisiähän heidän täytyy olla.

Kuitenkin oman elämäni ja erityisesti erilaisten ammatillisten vaiheideni kautta, tällainen ajattelu näyttää hyvin kaukaiselta ja todellisuuden vastaiselta. Oikeastaan syvästi inhimillistä, myötätuntoista ja toisia eteenpäin vievää ja kehitystä mahdollistavaa toimintaa, olen nähnyt eniten siellä missä on ollut koolla yritysjohtoa, hurjiakin tavoitteita, suorittamista ja kurottamista. Ei niin, että esim. opettajat, psykologit tai kuraattorit eivät olisi inhimillisiä tai myötätuntoisia, mutta kyky muuttaa omaa inhimillisyyttään palvelun työkaluksi ja eteenpäin vieväksi voimaksi, voi olla erilaista siitä huolimatta, että inhimillisten asioiden kanssa tehdään työtä ja puhutaan siihen maailmaan sopivilla termeillä. On paljon huolipuhetta, resurssipuhetta, lapsenparaspuhetta ja inhimillistä puhetta. Miten sen kaiken puheen saisi muutettua inhimilliseksi koviksi teoiksi?

Olen tämänkin koulutuksen aikana useasti ajatellut sitä, miten kovia oikeasti inhimilliset teot ja inhimillinen oleminen on. On todella kovaa olla todellinen ja läsnä sellaisena kuin oikeasti on ammatista riippumatta. Ei täydellisenä, vaan vastuullisena ja valmiina ottamaan vastuuta siitä, että tilanteista lähdetään pois yhteisen tavoitteen kanssa.

Yhteisen inhimillisen kasvutavoitteen ja oppimistavoitteen kanssa, joka on kohtaamisessa laadittu. On todella kovaa mennä tilanteisiin siten, että kohtaat ja olet. Et pyri pois tai karkuun ristiriitoja, erilaisia mielipiteitä tai vaikeita tunteita. Uskallat ja uskot sekä itseesi että muihin siten, että voit viitoittaa tietä kohti askelia ja tavoitteita, joita kohti lähdetään kurottamaan siinä kontekstissa missä milloinkin ollaan. Tämä siten, että ymmärrät omat rajasi ja voimavarasi. Ymmärrät, että sinä et paranna muita, vaan annat heidän elää oman elämänsä. Olet siinä ja lepää, vaikka toimit.

Sen mitä ihminen on rakentanut, voidaan rakentaa uudelleen. Sen mitä voimme kuvitella, voimme toteuttaa.

Minun yksi mielipaikkani on Kennedy Space Center. Onhan se ihan hullua, että joku on keksinyt lähteä kurottamaan avaruuteen. Sen jälkeen, kun on lähdetty kurottamaan, on lähdetty tekemään asioita askel kerrallaan kohti

tavoitetta. Kurottaminen on muuntunut teoiksi. Työtä on tehty yhdessä ja monia osaamisia ja näkemyksiä yhdistäen. On analysoitu virheitä, on opittu, on itketty, on menetetty ja murruttu, mutta koskaan ei ole lopetettu kulkemista tai katkettu. On ymmärretty, että olemme samassa veneessä. On pyritty näkemään asiat kuten ne ovat, ei kuten niiden haluttaisi olevan. Tämä paikka on uskomaton. Minulle siellä kulminoituu sisu, tavoitteellisuus, inhimillisuus, hyvyys ja lopulta kaiken pienuus.

Toivoisin sitä, että yhä enemmän löytäisimme kykyä ajatella kokonaisvaltaisesti sekä tavoitteellisuuden kauneutta ja inhimillisyyden tavoitteellista luonnetta. Toivoisin kykyä nähdä hyvyyden kovuus ja todellisuuden rauha.

Failure is not an option.

Jokainen tapahtuma vie meitä eteenpäin. Mikään tapahtuma ei ole kuljeta meitä taaksepäin, koska emme kulje ajassa taaksepäin (ainakaan lineaarisessa aikakäsityksessä). Meillä on aina edessämme tulevaisuus. Se meidän pitää tehdä yhdessä. Kaikki ammattiryhmät. Kun näin ajattelee, mikään tapahtuma ei ole epäonnistuminen, vaan suuri opettaja.

KIITOS! - Olette kaikki ihania ja olen taas oppinut linnunradan verran!